

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version: Lehtinen, A. (2022) Olisin huonompi ihminen ilman ravintola-alaa. Shaker 4, 35.

PUHEENVUORO

Anikó Lehtinen

Olutliiton puheenjohtaja ja
Laurea amk:n lehtori

Olisin huonompi ihminen ilman ravintola-alaa

OLEN SAANUT ravintola-alalta paljon. Kokenut elämyksiä, oppinut paineensietokykyä, saanut elinikäisiä ystäviä ja halauksen **Bruce Willisiltä**.

En suunnitellut tulevaisuuttani nuorena ja olen tullut ravintola-alalle vahingossa. Kun pääsin yliopistoon, sivutyömahdollisuuteni olivat yliopiston arkistoinnissa, kaupan myyjänä tai helsinkiläisen peruskuppilan blokkaajana. Valitsin viimeisen enkä silloin ymmärtänyt, että sillä merkitsin suunnan elämälleni.

Olin opiskelujeni aikana hyvinkin erilaisissa ravintoloissa ja baareissa töissä, lähiökuppilasta jenkkiiläiseen konseptiravintolaan. Olin tarjoilija, baarimestari, kouluttaja, ravintolapäällikkökin. Koska ala kiinnosti, pääsin varhaisessa vaiheessa myös kirjoittamaan siitä. Ja kun hain valmistumisen jälkeen panimomarkkinointiin töihin ja myöhemmin alan ammattikorkeakoulun palvelukseen, kokemus ravintola-alalla oli eilinehto.

Ravintola-ala on monipuolisin ala kaikista. Täällä pääsin (ja jouduin) olemaan tekemisissä kaikenlaisten ihmisten kanssa, ja oma ymmärrykseni ihmisluonteesta on kehittynyt. Olen myös joutunut tekemään isoja ratkaisuja hyvin nopeasti, mikä on kehittänyt paineensietokykyä ja saanut minut varmemmaksi itsestäni. Ratkaisuihin joutuu usein vastaamaan asiakkaalle suoraan kasvotusten, mikä on auttanut kohtaamaan konflikteja ja perustelemaan omia mielipiteitäni.

Ravintola-alalla pääsee usein esihenkilöksi kohtuullisen nuorena. Itse opin, välillä kanta-pään kautta, johtamistaitoja, kun piti joh-

“Olen saanut Bruce Willisiltä sata dollaria tippiä.”

taa isoakin joukkoa ammattilaisia, joista osa paljon kokeneempia kuin minä. Vaikka se välillä tuntui kaaokselta, alan ihmisten kanssa viihdytään sekä töissä että vapaalla. Minulla on alalta tosiystäviä jo kolmenkymmenen vuoden takaa, eikä haittaa, vaikka asumme eri maassa.

Kiireen käsite muotoutui myös alalla työskennellessäni. Pahimpina aikoina, ympäri ravintolaa juostessa ei ehtinyt edes vessaan. Ylisuorittaminen ja “olen korvaamaton”-ajattelu on yleistä ravintola-alalla, ja minäkin sorruin siihen. Ja opin siitä. Nykyään osaan paremmin ottaa aikaa itselleni enkä ajattele olevani korvaamaton. En enää stressaa kiireestä. Jos minulla on aikaa ottaa kuppi kahvia tai mennä vessaan, ei ole oikeasti kiire.

Kaiken muun lisäksi koin uskomattomia elämyksiä alalla työskennellessäni. Olen ollut Bruce Willisin henkilökohtainen tarjoilija ja saanut häneltä halauksen ja sata dollaria tippiä. Olen maistanut samppanjaa, ostereita, hummeria, negronia ja kobe-härkää ensimmäisen kerran töissä ja pitänyt timanttitarraa työasunani. Alalla oppii perustaidot kattamisesta käytöksen kultaiseen kirjaan asti, ja näiden taitojen kanssa ei mene sormi suuhun vaikeissakaan tilanteissa.

Minusta jokaiselle nuorelle aikuiselle tekisi hyvää olla vuosi ravintola-alalla. En keksi yhtään huonoa asiaa, mitä alalta on tarttunut käteeni; itselleni työskentely ravintoloissa avasi uran juomateollisuuteen, alan toimittajaksi ja opettajaksi. Olisin niin huonompi ihminen ilman ravintola-alaa.